

MARGINALIJE

Filozofija je danes zavzeta z znanstveno, univerzitetno, kulturno in splošno »družbeno« produkcijo, da ne pride do svojega *jemanja*.

253

Jemanje filozofije se odkazuje samo v *neznatnosti*, ki za obstoječo produkcijo obstojnega ne obstoji.

Kako to vzvratno pogojuje sam obstoj produkcije, danes skoraj ni mogoče vprašati, ker se sam postavlja brezpogojno.

Filozofija je tako brez svojega »danes«. Brez lastne sodobnosti. Zato se težišče filozofije s »svojega« in »lastnega« premakne v *izmaknjenost* tega »brez«.

Ta izmaknjenost se razprostira kot beseda filozofije, ki *molči*. Molk mami *čut*, *posluh* za to, kar se tu jemlje. Resignacija, ki prepreda družbeno signalizacijo nasprotno izziva resentment. Njegov efekt je izničenje čutja, da se lahko širi družbena senzacionalnost in sentimentalnost.

Kam potem, če ni nobenega »kje«? *Brezkrajnost*, v kateri se širijo mesta, ki jih zasedajo *nameščenci*. A postavljanje v funkcijo ne da odgovora na to, od kje je *diktirano*. Diktatura ne trpi ugovora in spravlja v neodgovorno odgovornost do tega, na kar naj bi odgovarjali. Nameščenci v svoji ponižnosti ne vedo (kar ne vedo),

»kdo« vstopa v funkcijo in v njenem zastopanju postajajo nadomestljivi. Ustvarjalna rast. Energije. Stroški. Kaj pa *trošenje*?

Ne trpeti pomanjkanja. Tudi to je diktirano, skupaj z brezizhodnostjo. Ne gre za položaj človeka ali človeštva, ampak za to, kar se *daje na razpolago*. Na zemljevidu proizvodnih sektorjev je beda zgolj markirana z drugo barvo. Spopad civilizacij ni nič drugega kot *ščuvanje* Zemlje k naslednjemu obračunu. Preračunljivost moči prevzema oblast nad trošenjem materije in duha in k temu spadajočim trpljenjem duše.

Kaj lahko prinese odrešenje? Nekaj neiztrošljivega? Kar je filozofija na svojem začetkih razvila kot teologiko proizvedljivega? Ob predpostavki, vse se vrača, je trošenje neizčrpno. Vendar to ukine človeka, ki mu je nejasno lastna ponižnost in ničevost. Sledno s tem se človeška zgodovina kaže kot kontraproduktivna. Ne izpolnjuje vere v odrešenje, niti ne obeta kake znanstvene rešitve.

Ob tem ne propade vera v resnico. V elementu virtualnosti se ta, nasprotno kot bi se lahko domnevalo, okrepi do zahteve po resničnejšem od resnice. V to se vključuje vsa znanost, ki zase trdi, da temelji na eksperimentu. A brez prodornosti moči ni možno eksperimentirati z ničemer. Virtualnost kot moč, ki predira skozi obstoječe, temu zagotavlja obstojnost v postajanju. Preostaja pa nelagodje *potrošnosti* resnice.

Spričo tega nastopi vprašanje, kaj se v resnici godi. Oziroma, kaj se v resnici ne godi, kaj v resnici ni godno. Ta »ni« kaže v odprto izkustvo resnice, ki samo *gre, se godi* pred resnico in tako v resnici ostaja skrito; sprejema se ga kot potrošljivo, ne da bi se vzelo v zakup jemanje samo. Samoumevnost, da ima človek »svet«, »telo« »govor«, »mišljenje« in »sebe«, naposled iztroši tudi človeka samega. »Človeško bitje«, »humanost«, »človeštvo« ne pove več ničesar, razen kot prestoppek.

Filozofija lahko seveda preigrava svoje možnosti v neskončnost. V resnici pa se igra *okret v celoti*, razpotev mere v raz-merju sveta. Razpotev je tu naznačen v izmaknjenosti onega »brez« svetovnosti. Brez-razsežje sveta samo potegne možnosti poseganja v svet *čez* te možnosti, v premaknjeno ravnotežje. Tu pokaže svojo odločilno veljavnost Nietzschejev nauk o čezčloveku, ki tisto *največje* sveta preskakuje v *najmanjšem, neznatnem*.

Filozofija se jemlje iz breztežja v kritju tega zajetja, ki jo prevzame kot tehtnost neznatnega. Le tako ne zapade prevzetnosti, v kateri se njej lastno raztirja v pollaščajóče funkcioniranje vsega. Brezlastna ubožnost zajetja skriva bogastvo *izviranja iz neznatnosti*.

Tako izviranje ne črpa energij in ne izčrpava človeškosti do bistvene nerazpoznavnosti, v kateri je ponižana v »človeški vir« vseizvodljive proizvodnje. Izviranje se ne razteka v širino, marveč priteka skozi ožino, zato primakne bližino.